Granit. Längd 2,32 m., bredd 1,60 m. Stenen var brusten i flera stycken. Utefter kanterna är ristningen svårt skadad. Särskilt saknas tydligen rätt mycket upptill och på h. sidan. Ehuru platsen noga undersöktes, kunde dessa delar ej återfinnas. Stenen skall våren 1937 hopfogas och resas på kyrkogården.

Av allt att döma har stenen upptill haft en ungefär rak överkant, och ristningen har därför bildat en fyrkant. I mitten stå två fyrfotadjur vända mot varandra, mellan dem ett enkelt kors. Ristningen påminner starkt om Sö 193 Berg, och korset har samma form som på Sö 192 Berg. Utefter ytterkanterna har förmodligen funnits en runinskrift, men av denna finnes endast obetydligt kvar. Hela ristningen är så gott som avnött och endast med svårighet skönjbar.

Inskrift:

. . . **isa · sti-** . . . **-t · su** . . .

. . . [*ræ*]*isa stæi*[*n*] . . . [*a*]*t su*[*n*] . . .

». . . resa sten . . . efter son . . .»

De sista runorna äro omvända och läsas från h. till v.

378. Lisma, Huddinge sn, Svartlösa hd.

Pl. 217.

Vid lägenheten Ekbacken, på den sluttande norra stranden av Lismasjön, hittades under stenbrytning i en låg stenmur i södra kanten av trädgårdstäppan år 1934 ett fragment av en runsten. På platsen finnes gott om lösa stenblock, och troligen består muren av stenar, som vid odlingsarbete kastats upp från markerna nedanför. Andra delar av runstenen ha emellertid förgäves eftersökts. — Fyndet blev år 1935 bekant för fil. lic. I. Schnell, som anmälde det för Riksantikvarien.

Granit. Fragmentets längd 0,70 m. Ristningen är fullt tydlig.

Inskrift:

-ui : karfastr
5 10

Runan 3 **i** har mitt på staven en fördjupning, som möjligen är huggen. Däremot är 4 **k** icke stunget. — 4—11 **karfastr** är utan tvivel ett mansnamn med efterleden *-fastr*. En förled *Kar-* eller *Karl-* är däremot okänd; appellativet *karl* ingår icke, såvitt man vet, i sammansatta namn. Endast med stor tvekan skulle man vilja uppfatta formen som en bristfällig teckning av det välkända *Gæirfastr*. Det förekommer på två sörmländska runstenar: **kairf--str** Sö 45, (ack.) **kairfastr** Sö 227.

379. Länna, Huddinge sn, Svartlösa hd.

Litteratur: Fornvännen 1919: »Samlingarnas tillväxt under år 1918», s. 4.

År 1918 lämnades som gåva till Statens Historiska Museum en del föremål, som »för länge sedan anträffats i en gravhög vid Länna, Huddinge sn»: 4 kambitar av ben; ten och nit av järn; krukskärvor av poröst, gråbrunt gods; brända ben och kol; slutligen också ett litet benstycke med runristning (Inv.-n:r 16059). Detta mäter i längd 3,9 cm., i bredd 1,2 cm. och i tjocklek

0,9 cm. Det är avbrutet i båda ändarna och kluvet längs efter. Från båda ändarna är det uppborrat, troligen för att tjäna som skaft till en syl e. dyl.

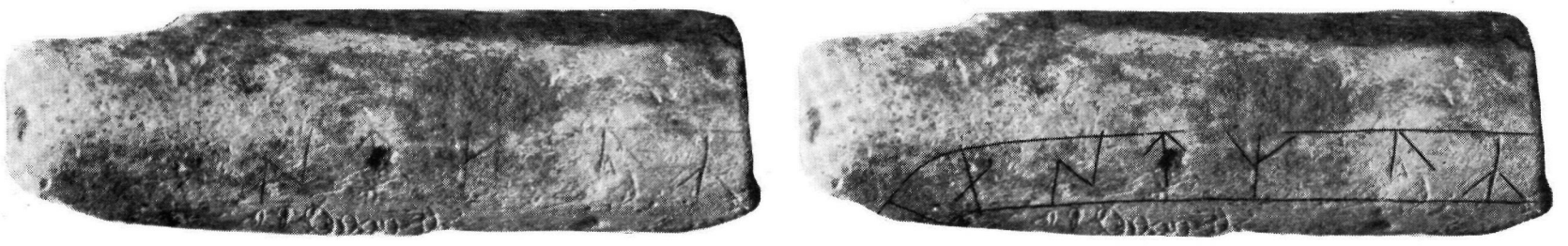

Sö 379. Länna.
Förstoring $^2/_1$. På bilden till höger är ristningen ifylld med färg.

Runorna, som utgöra slutet av runraden, stå inom en ram av parallella, fint inristade linjer. På vänstra sidan böjer ramen av nedåt, och runraden har säkerligen börjat på den nu förlorade delen av benstycket.

Inskrift:

iastmlʀ

Första runan är svagt synlig, men säker. Den korsas på mitten av ett tvärstreck, liknande bistaven i **n**. Detta streck förefaller emellertid vara av en annan art än den fina ristningen i övrigt. Övriga runor äro fullt tydliga. Mellan **t** och **m** har tydligen ett **b** blivit uteglömt.

380. Bergaholm, Salems sn, Svartlösa hd.

Pl. 217.

Litet fragment av en runsten, funnet vid vägarbete å Vällingevägen, omkring 100 m. S om den plats, där Sö 304 står rest.

Röd sandsten. Storlek 0,23 × 0,15 m. Endast en bit slinga med två runor och en del av en tredje finnes kvar på det lilla fragmentet: **fn-**.

381. Ladvik, Salems sn, Svartlösa hd.

Pl. 217.

Fragment av en runsten, funnet hösten 1933 vid traktorsplöjning på ung. 30 cm:s djup i åkern omkring 500 m. SÖ om Ladviks gård, omkring 5 m. S om vägen Viksberg—Lundby—Bergaholm. Det fördes till vägkanten, där det nu ligger i sluttan ned mot åkern.

Röd sandsten. Höjd 1,12 m., bredd 1,06 m. Trots fragmentets tämligen stora dimensioner innehåller det endast en liten del av en uppenbarligen ganska stor ristning.

Inskrift:

. . . **t̤ : igul : faþu** . . .

. . . [*a*]*t Igul, faðu*[*r*] . . .

». . . efter Igul (sin) fader . . .

Runan 3 **g** har en tydligt huggen, djup prick.

Om namnet *Igull* se ovan Sö 232.